

HƏMZƏ ƏVƏZOĞLU

QIZIL GÜL

(Qəzəl-təxmis, 15-lik rəməl bəhri,
meyxana stilində)

Sən güllərin padişahı - qırmızı gül, qızıl gül,
Sevgilimin qızıl tacı - qırmızı gül, qızıl gül.
Bircə kərə görməmişəm səni tikandan ayrı,
Elə onunla bir yerdə qiyamətsən qızıl gül.

Yasəmənə, qərənfilə, lələyə bənzər gülüm,
Tərif eyləməsə səni bülbülə hərdən gülüm.
Çələngini sinəmə pərçim elə, vur mən ölüm,
Sən mənim həm həyatımsan, xilasımsan qızıl gül.

Aşiq-məşuq vədələşib kənar yerdə görüşdü,
Yerlər-göylər onlar ilə sevincini bölüşdü.
Sevgililər sevişdilər, mələklər də gülüşdü,
Bu səhnənin aranjimanı səndədir qızıl gül.

Nə çox sənə bu bülbüllər həsrət ilə baxırlar?!
Buza dönmüş nəzərlərlə əriyirlər, axırlar.
Güllərin bir qaydasıdır yandırılar-yaxırlar,
Yandırma çox biçarə bu bülbülləri qızıl gül.

Gözəlliyyə o qədərdir, ürəyimə dolubsan,
Füsunkar bir görkəm ilə hər an belə olubsan.
Qəbul eyləyə bilmirəm, yoxsa sən də solubsan?
Xəyalımda əbədisən, solmayansan, qızıl gül,

Qara yellər çıxıb getsin, təhlükələr sovuşsun,
Yağış yağsın - yaş və quru bir biriylə yarışsın.

Aman verdin ki, Məcnuna Leylisinə qovuşsun?!
Məcnuna o Leyli qədər əziz olan qızıl gül.

Bu qədər məhəbbət olar mən səni çox sevirəm,
İstəyirəm aşıqlər hakimiyyətin devirəm,
Qucaq-qucaq tutmayanda bu dünyanı çevirəm,
Canım kimi bu dünyaya sığışmayan qızıl gül.

Qan qırmızı, türk bayrağı, bir də ki, sən qırmızı,
Ayırma heç oğuz, türkmən, özbək, qazax, qırğızı,
İlan mələr görsə yuva ağzındakı yarpızı,
Düşmənlərə yarpız olan, həm paz olan qızıl gül.

Əzab çəkən bədənmidir, yoxsa Sənin yükün ağır?
Baş ayrımı bədənimdən, yoxsa ruhum azad gəzir?
Qəlbim nifrət çeşməsidir, yoxsa dünya dağılıbdır?
Söylə nədir bu suallar, yoxsa cocuq marağıdır?
Söylə mənə doğru nədir, yalan hansı bucaqdadır?
Söylə mənə bu xəyallar hara gedir məni alıb?
Gördüyüm o yuxudurmu, yoxsa ruhum seyr eləyir?
Uca göylər qəşəngmidir, yoxsa yerin üzü qara?
Söylə şeytan güclüdümmü, yoxsa ruhum düşüb dara?
Mən mənəmsə, bəs o kimdir, yoxsa mənim əksimmidir?
Söylə neyçün gəlmir haray, yoxsa batan səsimmidir?
Neyçün cana qorxu düşüb, itadəmmi zəifləyib?
Da neyçündür bu imtahan, de varmıdır aydın səhər?
Söylə neyçün ömür qısa, yoxsa dünya darısqaldır?
Söylə nədən bu insanlar kor-koranə veyil gəzir?
Söylə nədir bu ağırlıq, yoxsa pulum qurtarıbdır?
Fikir dolu başımmıdır, yoxsa pulum qurtarıbdır?
Dağ suları axar olur, yoxsa düzün qəlbi dolur?
Yağış yağır vermir ara, yoxsa bulud doluxsunur?

Göy üzündə duman-çəndir, yoxsa günəş gizlənibdir?
Yorğa gələn düşməndir o, yoxsa xalqın təklənibdir?
Sağsağanın yuvası yox, ilanının tamahı çox?
Düşməni gedər, gələr yaza, yığılmazmı can boğaza?
Söylə neyçün minnət çəkir bu balaca canım mənim?
"Söylə, söylə apaşkar Tanrım, Tanrım, Tanrım mənim".

Nə əfəl bir oğulmuşam, torpağımdan qovulmuşam,
Bəlkə də başqadır yönüm, pis zamanda doğulmuşam?
Ağlı azlıq üzündənmi, yoxsa cəsarətim çatmır?
Zəmanənin hökmündənmi qəm ulduzum bir an batmır.
Hər şey sanki tərs üzünə, bu cür hal qaraldır qanı,
Kafir yetib Mil düzünə, bizlərdəsə durmaq hanı?
Mən işsizəm, pulum yoxdur, kimi acdır, kimi toxdur,
Dili qafil insanların tənələri qəlbə oxdur.
Mücərrədlik başa bəla, bilən yoxdur başa sala,
Əyri-düzgün bu yollardan haqla keçən qalmaz dala.
Nə qədər ki, qılmayıq səhər çağı sübh namazı
Ömrümüz batıldə qalır, başımız da qalmaqallı.
Getdiyimiz yollar ağır, çiyimizdə sanki dağdır,
Bu oyunun gedişinə Tanrı göydən-yerdən baxır.
Deyirlər ki, tənbəlsən sən, şair tənbel olarmı heç?
Sənətin sirlə yolundan hünər varsa sən də gəl keç.

QƏZƏL

(Ə.Vahidə nərizə)

Dedim: ey qönçədəhan könlümü qan eyləmişən,
Dedi: ki, sən də mənim könlümü qan eyləmişən.
Dedim: mən hey yanırım eşqi-məhəbbət oduna,
Dedi: təlq eləyib məni də yanan eyləmişən.
Dedim: bəs gözəlim, axı necə biz məmnun olaq?
Dedi: sən istəyini Həqqə əyan eyləmişən.
Dedim: Həqq qüdrəti-zatıyla bilir istəyimi,
Dedi: bu doğru sözdür, sözdə təkən eyləmişən.
Dedim: göz bəbəklərim silsileyi-guşənişin,
Dedi: bu guşədə sən güclü tufan eyləmişən.
Dedim: ey bəstəniqar mən səni çox istəyirəm,
Dedi: bəs mən səni yox, sən nə güman eyləmişən?
Dedim: biz hissimizin, duyğumuzun əsiriyyik,
Dedi: ey duyğusalım canda məkan eyləmişən.
Dedim: ki, bunca belə biçərə məhzun veyiləm,
Dedi: hər döngə-dalan, tində fəğan eyləmişən.
Dedim: ki, fəqirliyim boynumu bükməyim olub,
Dedi: bu surət ilə cisminican eyləmişən.

Dedim: bəs arzum budur həmişə birlikdə olaq,
Dedi: eşq müjdəsini sonda bəyan eyləmişən.

Röyada niqarımın mən üzünü danlamışam,
Röyanın yozumunu araşdırıb anlamışam,
Qafil olub əğyarın tərəfindən talanmışam,
Bu sinə eşq ilə, atəşlə dolub daşmalıdır.

Çox əzəldən bilirik bu dünyanın vəfası yox,
Sən ona meyl eləmə, dərdi-qəmi, azarı çox,
Çarə yeməklə deyil, saxlamaqla qarnını tox,
Bilənlər bilməyeni yıxıb başa salmalıdır.

Eşq odu atəş ilə bizlərə bir nemət olub,
Nazlanıb, naz eyləyən güllər saralıb da solub,
Bülbüllər qəhr eləyib, tükələrini bir-bir yolub,
Aşıqlar bu sevdanın sirrini tez açmalıdır.

Demirəm düz dolanım, mən də yazım şair olum,
Ürəyimi boşaldım, açıqlanım, zahir olum,
Yalnız sevgi işində ustad olum, mahir olum,
Bu məhəbbət günəşi hər yana nur saçmalıdır.

Demişəm yıxılanı qaldırıb kömək eyləyək,
Hərdən də özümüzə Tanrıdan mədəd diləyək,
Günləri xoş keçirib söhbət edək, deyək, gülək,
İnsanlar bir-birinin könlünü hey almalıdır.

Bu şeri bəstələyib fikrimi bəyan edirəm,
Axırım sərgiləyib yazıb da burdan gedirəm,
Hələ çox çalışmalı bunu da hər an deyirəm.
Sözümə diqqət edən ürəklərdə qalmalıdır.

